

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2865/2019
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ЈП „Електропривреда Србије“, Технички центар Нови Сад, Одсек за техничке услуге Зрењанин, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Светко Родић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3950/18 од 24.01.2019. године, у седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3950/18 од 24.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 337/2016 од 05.06.2018. године, ставом првим изреке, укинута је закључак извршитеља за подручје Вишег и Привредног суда у Зрењанину, Лазара Секулића, И.ИВК. ../2015 од 17.06.2015. године, којим је тужени обавезан да тужиоцу плати 389.249,81 динар са законском затезном каматом почев од 29.05.2015. године до исплате, као и 10.791,00 динара на име трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3950/18 од 24.01.2019. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена, тако што је одржан на снази закључак извршитеља за подручје Вишег и Привредног суда у Зрењанину, Лазара Секулића, И.ИВК. ../2015 од 17.06.2015. године у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу плати 153.627,80 динара са законском затезном каматом почев од 29.05.2015. године до исплате и у том делу је тужбени захтев усвајен, док је за преостали део главног дуга са законском каматом и у делу одлуке о трошковима поступка првостепена пресуда потврђена. Ставом другим и трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 36.614,40 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате, као и трошкове другостепеног поступка у износу од 10.298,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, 03.04.2014. године извршена је контрола мерног места на пекари – СТРЗ „Код Цане“, објекту у ком је тужени обављао делатност и том приликом је, записником о извршеној контроли, констатовано да мерење потрошње електричне енергије није било исправно, јер утрошак није мерен на једној фази, због чега је постојала потрошња електричне енергије мимо мерног уређаја, тако да је бројило читавало мању потрошњу за 1/3. За период од 01.08.2012. до 30.06.2013. године тужилац потражује од туженог 389.241,81 динара на име неовлашћено потрошене струје, али није исказао (доказао) задужење туженог по месецима, нити методологију којом је утврдио утужени износ. Оценом налаза и мишљења судског вештака утврђена је укупна потрошња струје за овај период, која заједно са ангажованом снагом – новчано изражена износи 460.883,45 динара, као и претпостављена потрошња струје за сваки месец утуженог периода, исказана у новчаним еквивалентима у износима ближе одређеним нижестепеним одлукама. Радња туженог брисана је из регистра привредних субјеката 12.02.2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, налазећи да је потраживање тужиоца које се односи на период од 01.08.2012. до 31.04.2013. године застарело, применом члана 374. ЗОО, с обзиром да је тужба суду ради наплате спорног потраживања поднета 29.05.2015. године, односно по протеклу застарног рока од 3 године. Тужбени захтев је одбијен и у делу који се односи на потраживање за мај и јуни 2013. године, јер тужилац тужбом потражује обједињени износ од 389.241,81 динар, а није доказао колико износи потраживање по месецима, па тиме није доказао ни колико износи његово потраживање према туженом за ова два месеца.

Оцењујући основаност навода жалбе, другостепени суд налази да првостепени суд, приликом оцене приговора застарелости, правилно примењује одредбу члана 374. ЗОО, али да погрешно закључује да је потраживање тужиоца застарело, с обзиром да је најстарије потраживање према туженом – за август 2012. године доспело за наплату у августу 2015. године, дакле након 29.05.2015. године када је поднет предлог за извршење ради наплате овог потраживања, па очигледно није протекао застарни рок од 3 године, прописан наведеном законском одредбом. Међутим, делимично је преиначио првостепену пресуду и обавезао туженог да плати тужиоцу 153.627,80 динара, док је у осталом делу одбио тужбени захтев, као неоснован.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права у делу којим је усвојен тужбени захтев.

Наиме, правилно другостепени суд, применом члана 54. став 1. Уредбе о условима испоруке електричне енергије („Сл. гласник РС“ бр. 107/05, који је у спорном периоду био на снази), налази да купац одговара за потрошњу до које је дошло неисправним мерењем утрошка електричне енергије. На овакав закључак упућује и

одредба члана 56. став 1. и 3. Уредбе, по којој у ситуацији када се утврди да уређај није регистровао потрошњу у одређеном временском периоду или је регистровање било нетачно, енергетски субјект за пренос односно дистрибуцију електричне енергије, снабдевач и купац електричне енергије ће споразумно извршити процену нерегистроване електричне енергије. Ако се такав споразум не постигне, процена енергије и снаге ће се утврдити према вредности постигнутој у истим сатима сличног временског периода за који је регистровање било исправно. Дакле, из наведених одредаба произилази да је купац електричне енергије у обавези да плати нерегистровану електричну енергију када мерни уређај није регистровао потрошњу у одређеном временском периоду или је регистровање било нетачно, без обзира да ли је скривио неисправно читавање. Обавеза купца постоји не по основу кривике за мање регистровану потрошњу, већ из разлога што се у таквим случајевима, за овако остварену потрошњу електричне енергије - коју мерни уређај није регистровао, имовина купца се увећала без постојања основа за то, из чега и произилази његова обавеза да снабдевачу плати остварену корист, а што супротне наводе ревизије чини неоснованим.

Имајући у виду изнето, а полазећи од утврђене претпостављене потрошње струје за утужени период на овом мерном месту, која износи 460.883,45 динара, као и од чињенице да само једна фаза није мерила потрошњу струје за тужеников објекат, као и од претпоставке да су фазе равномерно мериле потрошњу, правилан је закључак другостепеног суда и да је тужени у обавези да плати тужиоцу 1/3 овако утврђеног износа, односно укупно 153.627,80 динара, у ком делу је тужбени захтев усвојен. У преосталом делу тужбени захтев је одбијен, као неоснован, јер тужилац није доказао колико износи његово потраживање према туженом по месецима, па тиме ни основаност свог потраживања преко досуђеног износа.

Како је на овај начин побијаном одлуком правилном применом материјалног права утврђена обавеза туженог да тужиоцу плати утрошену, а нерегистровану потрошњу електричне енергије, у висини од 153.627,80 динара са припадајућом законском каматом од подношења тужбе (предлога за извршење) до исплате, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић